

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 5 (210), травень 2022 р.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

високопреосвященнішого Михаїла, митрополита Луцького і Волинського, боголюбивим пастирем,
чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії Православної церкви України

Христос воскрес!
Дорогі брати і сестри!

Воскресіння Христове – найвеличніше торжество Церкви Христової, найбільше свідчення Божества Ісуса Христа. Пасха Христова є утвердженням нашої віри, опорою надії і торжеством любові. Віра у воскресіння Господа Ісуса Христа з мертвих – це тверде переконання в тому, що ми спасенні, вільні від влади гріха і смерті. Воскресіння Христове – це свято радості. Першим словом воскреслого Христа було: «Радуйтеся!». У ці святкові дні Церква закликає всіх віруючих радити і викликувати: «Цей день, його ж створив Господь, радіймо й веселімося в нім» (Пс. 117, 24).

Таким для нас це свято було в минулі роки і десятиліття. Цього року, на відміну від інших християнських народів, Великдень прийшов у складний для нас час. Рівно два місяці тому, 24 лютого 2022 року, російська влада, вчинивши підступний і цинічний напад на Україну, розпочала повномасштабну кровопролитну війну. В цьому страшно-злочині проти українців винна не лише держава-агресор, але й народ і православна церква тієї країни. Саме вони проголосували за особу, яка дала наказ убивати українців, саме їхня церква на чолі з патріархом Кирилом не засудила антилюдський акт агресії, а навпаки – відкрито благословила на цю загарбницьку війну. Україна як миролюбива держава не претендувала на чуже, ми просто хочемо бути щасливими в себе, на своїй Батьківщині. Але маємо повномасштабну війну, в якій багато українців втратили своїх рідних. Російська армія чинить жорстокі звірства, геноцид проти нашого народу. Гинуть не лише

військові – наші захисники, але й тисячі мирного населення, зокрема, діти.

Хто винен? Винна ідея, яка сидить у когось в голові, – ідея «руського міра». Ця ідея є викривленим ученням, далеким від християнства та православної віри, яке стало ідеологічним підґрунтям страшного злочину російської влади проти незалежної держави України, – війни, яка триває і забирає тисячі життів героїчних оборонців та невинних жертв агресії. Прийшли спасати «рускоязычних» – і тих же переважно «рускоязычних» убивають. І найбільше страждають ті, кого прийшли «захищати». Не треба йти в Україну, на Волинь зокрема, щоб нас захищати. Ми самі тут розберемося. Сьогодні багато православних богословів світу обговорюють концепцію «руського міра» і пропонують оголосити її ересью.

Пасхальна радість затьмарена війною, однак ми не слабшаємо у вірі та не втрачаємо надії, пам'ятаючи слова нашого Спасителя: «Не бійся, тільки віруй» (Мк. 5, 36). І ми твердо віримо, що Всевишній незабаром пошле нам перемогу над агресором і в нашій рідній державі Україні запанує довгоочікуваний мир.

Немає сумнівів у тому, що ми їх переможемо. Ми молимося, щоб меншими жертвами, втратами і стражданнями завершилася війна. Аби найбільше наших воїнів повернулося живими додому.

Надія на Бога, на Його любов, на Божу правду, на вічне життя постійно супроводжує нас і дає нам благодатну силу долати всі земні випробування. Тому з вірою в перемогу, з надією на допомогу Божу, з любов'ю до рідної землі кожен у міру власних сил боронімо свою Батьківщину.

Дорогі брати і сестри! Сердечно поздоровляю всіх вас із великим торжеством Воскресіння Христового! Нехай душі наші будуть наповнені миром, серця – любов'ю і вірою в перемогу, а руки – щедрістю для кожного нужденного! Особливо вітаю всіх захисників, які боронять нашу Вітчизну.

Вітаю народних депутатів України від Волині: Ігоря Палицю, Степана Івахіва, Ірину Констанкевич, Ігоря Гузя, В'ячеслава Рубльова, Валерія Стернійчука. Вітаю начальника Волинської обласної військової адміністрації Юрія Погуляйка, голову Волинської обласної ради Григорія Недопада і весь депутатський корпус, луцького міського голову Ігоря Поліщука, голів районних державних адміністрацій, міських рад, голів об'єднаних територіальних громад і сільських старост зі святом Пасхи Христової. Молитовно бажаю мудрості, патріотизму і Божої допомоги у відповідальному служінні своєму народові в цей складний для всіх нас і нашої держави воєнний час.

Нехай Христос, Який воскрес із мертвих, береже нас у єдності й любові, дарує пасхальну радість і перемогу та мир нашій Вітчизні.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і християнська любов, яка є основою життя на землі й у вічності, нехай перебувають завжди з усіма вами!

Христос воскрес!
Воскресне Україна!

З ласки Божої
Михаїл, митрополит Луцький
і Волинський

+ *Михаїл*

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyyni.org.ua

ХРОНІКА

Капелани відвідали захисників Луцька з іконою «Відрода»

На блокпостах обласного центру військові священники 21 березня служили молебні перед копією чудотворного Ватопедського образу Богоматері «Відрода».

Перед початком цього особливого паломництва проведено молитву в кафедральному соборі Святої Трійці, яку очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл. За його благословінням, капелани вирушили з реліквією на духовну підтримку наших бійців на рубежах міста.

Владика зазначив, що в такий спосіб звертаємося до Пресвятої Богородиці, являючи впевненість: Божа Мати захистить, збереже нас, наші святині й відверне біду.

Цю ікону привіз з Афону у 2018 р. протоієрей Олександр Вронський, настоятель парафії Іова Почаївського в Луцьку, військовий священник. «Відрода, або Утішення» – одна з найшанованіших ікон Пречистої Діви на Святій горі. Її ще називають Ватопедською, оскільки знаходиться цей образ у Ватопедському монастирі. На іконі Богоматір зображена повернутою обличчям до правого плеча. Згідно з переданням, у 807 році Пречиста звернула Своє лице до ігумена обителя, який стояв на молитві біля образу. Богородиця попередила його про намір розбійників пограбувати монастир. Ігумен вжив запобіжних заходів, і обитель була збережена. День вшанування ікони – 3 лютого.

Архієпископ привітав волинян із новоліттям

Митрополит Луцький і Волинський Михайл нагадав про весняне рівнодення (20 березня).

Саме в цей час наші далекі предки святкували початок нового року. Русичі лічили роки літами, звідси виводяться слова «літочислення», «літописець» тощо.

Говорячи про цю нашу забуту традицію, владика наголосив, що давньослов'янське новоліття знаменувало початок польових робіт. Тому закликав розпочинати посівну, незважаючи на складний час. Окрім того, високопреосвященний закликав вірян до молитви за перемогу та до відновлення звичного життя, наскільки це можливо. Адже нам варто не забувати про майбутній урожай, підготовку до Великодня, підтримання економіки тощо.

Про це керуючий епархією говорив 20 березня на проповіді в кафедральному соборі Святої Трійці у другу неділю Великого посту. А наступного дня, 21 березня, архієрей очолив тут молебен.

Що сказав про РПЦ Ігор Сацук

Викладач Волинської православної богословської академії, кандидат філософських наук навів цікаві історичні дані щодо Православ'я.

У черговій передачі «Духовна абетка» на «12 каналі» (12kanal.com) ішлося про те, що Українська та Російська церкви багато в чому відрізняються. Замість унаслідувати істинне християнське вчення, нинішня РПЦ проповідує «руський мір». «Це трагічно, що люди відреклися від своєї свободи і замість того, щоб слідувати вченню Євангелія, Святого Письма, вони слідуєть єретичному вченню – ідеї «руського міра», яка зараз фактично засуджується більшістю православних богословів у світі».

Вселенський Патріарх Варфоломій із предостереженнями інших православних церков обговорюватиме це питання на синаксісі (зібранні православних патріархів). «Є дуже велика ймовірність, що десь у травні ми почуємо, що це вчення є єретичним, а патріарх Кирил, який його сформулював і поширює, буде визнаний єретиком і відлучений від церкви. Паралельно з цим, фактично вся РПЦ буде звинувачена в ересі», – зазначив викладач.

Історія Російської церкви трагічна. Вона свого часу була в підпорядкованні царів, імператорів – Івана Грозного,

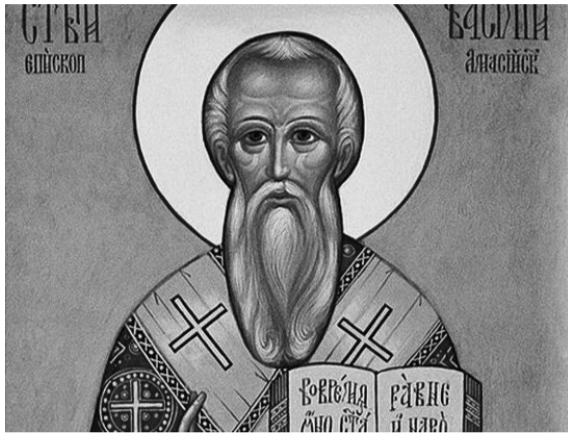
– 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

9 ТРАВНЯ – МУЧЕНИКА ВАСИЛІЯ, ЄПІСКОПА АМАСІЙСЬКОГО

Священномученик Василій жив на початку IV ст. в місті Амасія (тепер це північ Туреччини). Його називають Великим за те, що ревно боронив святу віру від єретиків. Василю випало бути єпископом у часи найбільших переслідувань християн.

У той час східною частиною Римської імперії правив Ліциній, зять рівноапостольного царя Константина Великого. Ліциній лицемірно підписав його указ про віротерпимість, який дозволив вільне сповідання християнства, але в душі ненавидів християн і продовжував їх переслідувати, повернувшись до язичництва.

Ховаючись від домагань правителя, в Амасії знайшла прихисток служниця цариці Констанції Глафіра. Вона була глибоко віруючою християнкою і допомагала коштами в будівництві храмів. Розгніваний Ліциній зажадав від правителя Амасії вислати до нього святителя та служницю. Праведна Глафіра

померла, перш ніж наказ дійшов до міста. Василія ж направили до імператора й ув'язнили.

Коли святий став перед судом, то не злякався гніву Ліцинія, що всіма способами хотів його схилити до відступництва. Імператор наказав бити його жилами, потім стяти мечем, а тіло кинути в море. Над берегом моря єпископ став на коліна, підніс руки до неба і голосно молився за Церкву, паству і мучителів. Потім поцілував своїх дияконів і нахилив голову під меч. Сталось це 10 квітня 322 р. Тіло угодника і голову кинули в море у різних місцях. Та вода винесла їх на берег разом. Диякони підняли мощі свого єпископа, з яких ішов чудесний запах.

Тіло святого Василя перевезено було до Амасії та поховано в новій церкві, яку він побудував, 9 травня. Тому цього дня ми вшануємо пам'ять священномученика.

Віталій КЛИМЧУК

Як у Ковелі наближають перемогу

Протоієрей Василь Мичко розповів, як священнослужителі та миряни гуртуються під час війни Росії проти України.

Зокрема, для допомоги Збройним силам долучилася громада собору Благовіщення Пресвятої Богородиці райцентру, настоятелем якого є о. Василь, декан Благовіщенського округу Ковельського деканату.

Духовенство й віряни організують збір продуктів, виготовляють маскувальні сітки. Вже придбали бумі, бронешилети, біноклі, запчастини. У храм влаштували пункт прийому їжі для потребуючих. Для армії миряни зібрали понад 120 тисяч гривень. Діяльність добровольців підтримує міський голова Ігор Чайка.

Обласний центр попрощався з трьома захисниками

Відспівування воїнів Дмитра Чумаченка, Анатолія Шапошника й Олександра Парафенюка очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл у кафедральному соборі Святої Трійці 27 березня.

У скорботному слові високопреосвященний зауважив, що вперше на його пам'яті стільки полеглих бійців одночасно в цьому храмі, і зазначив: «Господь обирає чоловіків для праці і для захисту того, що Він створив. І кожному чоловікові належить захищати дружину, дітей, батьків і Батьківщину».

Багато років триває війна в Україні, і ми прагнули миру. Ми звикли до терпіння і вважали, що своєю добротою і терпінням зупинимо цю війну. Але Господь показує, що зло, яке не знищене, і грішник, який не розкається, чинитиме ще більше зло. Буде перемога – мир настане. Буде перемир'я – буде знову війна. Ця рана буде кривавитою. Ці герої стали на захист України. Це – справжні мужичини, якими пишаються батьки, дружини, друзі та якими пишається Церква.

Тому ми сьогодні скорбимо в душі, але й пишаємось тим, що не перевелися справжні чоловіки, і нам не так вже страшно. Ми сьогодні як ніхто єдині в своїй скорботі, боротьбі та молитві за перемогу і спокій наших улюблених воїнів».

Потім процесія вирушила на Театральний майдан, де лучани на колінах віддали останню шану полеглим.

Дмитро Чумаченко, командир авіаційної ланки в/ч А0959204-ї Севастопольської бригади тактичної авіації ім. Олександра Покришкіна, яка з липня 2018 р. дислокується в м. Луцьку, загинув 23 березня в повітряному бою з нерівними силами противника біля с. Тригір'я Житомирської області.

Анатолій Шапошник, сержант в/ч А0959, загинув 21 березня під час ракетного обстрілу в м. Краматорськ Донецької області.

Олександр Парафенюк, рядовий, який проходив службу на посаді стрільця-санітара механізованого відділення військової частини А1008, загинув 23 березня в результаті ворожого обстрілу під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Баштанка Миколаївської області.

Похоронили героїв на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Головний капелан – про актуальне в час війни

Протоієрей Михайло Бучак, головний військовий капелан епархії, взяв участь у чергових передачах: проєкті «Разом до перемоги! Волинь. Війна. День 32» в ефірі «Громадського інтерактивного телебачення» (uagit.tv) та «Духовна абетка» на «12 каналі» (12kanal.com).

Ця війна, стверджує душпастир, «не підпадає під жодну категорію війни. Чому? Тому що в даному випадку є не тільки війна двох народів: російського і українського. В даному випадку Україна захищає не тільки Європу і весь світ, як захищала від набігів чи то половців, чи монголо-татар». Нині в Україні відбувається війна Бога і диявола, війна світла і темряви. Хоча жертв війни, у т. ч. інфрамаційної, буде багато, з неї маємо вийти світлом, запевнив панотець.

Із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла чимало капеланів, інших священників та волонтерів зголосилися допомагати Збройним силам України. Капеланська спільнота поповнюється. Під час воєнних дій усі бійці відчувають силу Господа через потужну молитву і віру в перемогу.

Нині весь український народ як ніколи мобілізувався. А вже Росія розпочала війну проти його духу, якого не зламати, бо він базується на вірі в Бога, стверджував о. Михайло в ефірі ГТТ.

А в «Духовній абетці» військовий капелан зазначив: «Від початку повномасштабного вторгнення Україна стала змінюватись, насамперед духовно. Люди розуміють, що значить молитва, її сила. Ми стали нацією. Навіть ті, хто ще говорить російською, закінчують свою розмову українськими гаслами: «Слава Україні!», «Слава нації!», «Смерть ворогам!»».

Щодо завершення війни панотець стверджує: вона триває не в Києві чи Луганську, а в наших серцях. Коли всі в серці матимемо Бога, тоді й переможемо. Чим більше буде в нас українського духу, московський дух з матами та ненавистю швидше залишить Україну. Коли переможемо на серці духовному, тоді переможемо на серці військовому. Українці повинні викоренити «москаля» і стати шляхетною нацією».

Повністю передачі можна подивитися за цим посиланням – <https://youtu.be/PU6vCKvSXZA>, на епархіальному сайті pravoslaviavolyni.org.ua у розділі «Відео».

Звірів, Ботин: горе єдне і духовенство, і мирян

Чин похорону воїнів Віталія Аршуліка та Миколи Корнійчука звершило духовенство ПЦУ та УПЦ (МП) спільно.

У відправі взяли участь священнослужителі Свято-Успенського округу Луцького районного деканату на чолі з деканом протоієреєм Андрієм Мовчаном.

Загиблого Віталія Аршуліка відспівали 27 березня у храмі Воскресіння Господнього, що в Звірові. Поховали бійця на кладовищі його рідного села Новокотів.

46-річний солдат, який був рядовим гранатометником механізованого батальйону, загинув 21 березня від обстрілу російських агресорів під час виконання бойового завдання в районі селища Первомайське Миколаївської області.

Чин похорону воїна Миколи Корнійчука відбувся на подвір'ї батьків-

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

ської хати в с. Ботин Підгайцівської територіальної громади 31 березня. Проживав разом із матір'ю та братом. Був старшим солдатом кулеметного взводу механізованого батальйону. Похоронили бійця на кладовищі с. Романів, де він народився 1998 р.

У Луцьку відспівали воїна Георгія Плісака

Чин похорону в кафедральному соборі Святої Трійці 31 березня очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Під час проповіді владика сказав: «Біологи дуже добре говорять: бактерія розвивається в сприятливому середовищі, гнилому. Відповідно – таке російське середовище. Вони проголосували за особу, яка дала наказ убивати українців». За статистикою, нині вісімдесят відсотків росіян підтримують Путіна. Спершу на виборах дали йому мандат довіри – керувати державою, керувати армією. І він прислав армію в Україну. «З їхньої згоди ось розвинена бактерія в сприятливому середовищі – ненависть до українців... Покажіть євангельський закон, де написано, що брат повинен йти на брата війною і вбити. Значить, вони нам не брати. Вони кажуть: „ви православні і ми православні“. Покажіть мені євангельський закон, де написано, що православний повинен вбивати православного. Значить, російська церква – неправославна. І той, хто ходить в цю церкву, – неправославний».

Далі високопреосвященний наголосив: «Хто винуватий? Винувата ідея, яка сидить у когось в голові, ідея „російської міра“. Прийшли спасати „россоязычных“ і тих же „россоязычных“ убивають, убивають всіх. І найбільше страждають ті, яких прийшли „захищати“. Не треба йти на Волинь захищати, ми самі тут розберемося. Не треба йти в Україну нас захищати, самі тут розберемося. Ми віруючі, і живемо згідно з заповідями. Ми будемо миритися з тими, з ким ми не в згоді особисто, але знищимо всіх ворогів України. І будемо ненавидіти ворогів Божих, бо вони не вірять ні в Євангеліє, ні в Христа, ні в життя, ні в правду», – сказав керуючий єпархією.

Потім процесія вирушила на Театральну площу, де лучани навколішках віддали останню шану полеглому.

Військовий, 1965 року народження, загинув у результаті ворожого обстрілу 27 березня під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Благодатне Миколаївської області. Був бійцем по мобілізації у складі 14-ї ОМБР.

Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Попрощалися з двома захисниками

Відспівування воїнів – 22-річного Павла Хомика та 58-річного Віктора Коханюка – очолив митрополит Михаїл 2 квітня у кафедральному соборі Святої Трійці.

У надгробному слові високопреосвященний зауважив, що Україна не претендувала на чуже, ми просто хотіли бути щасливими в себе, на своїй Батьківщині. Але маємо війну і вкотре прощаємося зі своїми героями.

«Цей храм останнім часом наповнюється подібними богослужіннями. І ми знаємо причину: на нас напали російські фашисти. Одні – під час Другої світової війни напали раненько. І ці те ж саме зробили... Ще триває війна. І ми молимося, щоб меншими жертвами, втратами і стражданнями вона завершилася, бо війна завжди кровожерлива. Ми їх переможемо, сумнівів нема. Молимося за одне: аби найменше жертв, аби найбільше наших воїнів повернулися додому», – зазначив владика.

Обоє бійців загинули під час виконання бойових завдань на Миколаївщині.

Похоронили героїв на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Співчуття архієрея: упокоївся батько очільника області

В Управлінні єпархії з сумом довідалася, що відійшов до Господа тато голови облвійськадміністрації – Михаїло Погуляйко.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

НЕДІЛЯ ШОСТА ПІСЛЯ ВЕЛИКОДНЯ: ПРО ЗЦІЛЕННЯ СЛІПОГО

Євангеліє говорить нам, що Христос побачив на вулиці сліпонародженого, який просив милостиню, і зупинився. Він глянув на жebraка й апостоли теж звернули на нього увагу. Проте замість співстраждання до немичної людини вони здивувалися: «Учителю, хто згрішив, – він чи батьки його, що сліпим народився? Ісус відповів: ні він не згрішив, ні батьки його, а це для того, щоб відкрилися на ньому діла Божі» (Ін. 9:2–3).

У складних життєвих ситуаціях прийнято шукати першопричину, чи то крайнього. Людина покарана за щось і терпить за гріхи, власні чи родичів. Але в цьому випадку Христос повідав усім, що незрячий жebraк тут для того, аби привселюдно показати справи Божі. Ісус помастив підніжним грязивом очі сліпонародженому та відправив його вмиться у купелі. Той зробив усе, як йому було сказано, – і дивовижно прозрів.

Христос сказав Своїм учням, що Він прийшов у світ бути світлом для тих, хто перебуває не тільки в сліпоті тілесній, але й духовній. Бути здоровою людиною і брати від життя сповна – це ще не справжня сутність перебування на грішній землі.

Фарисеї знали цього незрячого чоловіка, знали, що він сліпий від народження, але не хотіли повірити в явне чудо Боже, тож хулили Духа Святого, бо заперечували дію сили Божої. Ці люди були духовно сліпими. Вони дорікнули, що це відбулося в суботу, святий день, коли юдеям не можна займатися роботою. Тому колишній сліпонароджений був вигнаний із синагоги, що означало позбавити людини будь-яких прав у тогочасному суспільстві.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл, духовна консисторія висловлюють щире співчуття Юрію Михайловичу та всій його родині.

Михайло Погуляйко до окупації проживав у Луганську. В 90-х працював у контрольно-ревізійному управлінні, пізніше – на посаді заступника голови Федерації профспілок Луганської області.

Вічна пам'ять і Царство небесне новоспочилому.

Провідь архієпископа: не забуваймо про відповідальність!

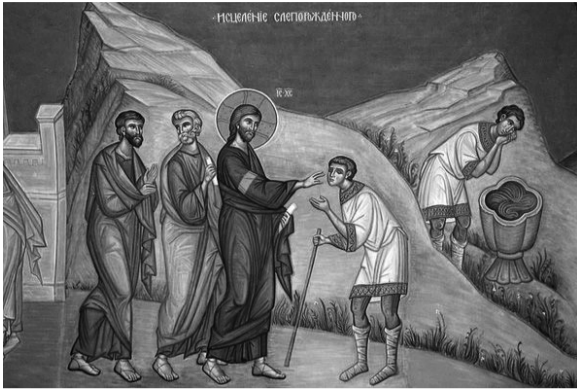
Митрополит Михаїл нагадав, що наша віра передбачає відповідальність. Про це говорив архієпископ 3 квітня під час казання на завершення Божественної літургії в кафедральному соборі Святої Трійці.

Високопреосвященний нагадав, що за наші гріхи потрібно щиро каятися, адже несемо за них відповідальність. Наше життя – це наш свідомий вибір. Не потрібно когось засуджувати чи постійно погачати. Якщо говоримо про наших дітей, то їм варто дати можливість прожити власне життя. А батьки можуть лише показати приклад, як жити за євангельськими істинами, і розмовляти з ними. Адже часто ми навіть не спілкуємося в середині сім'ї.

У кожного свій вибір і своя відповідальність перед Богом. На Страшному суді не схочешся, запевняє владика Михаїл. Тому потрібно відкрити очі та взяти відповідальність за свої вчинки. Усі предстанемо перед Богом, і про це варто пам'ятати!

Літературне читання у храмі

Третього квітня літредатор інформаційно-видавничого центру єпархіального управління, член Спільноти християнських письменників України Віктор Гребенюк виступив перед моляльниками в луцькій церкві Софії – Премудрості Божої. Того дня був спомин преподобного Серафима Вирицького, тож настоятель громади протоієрей Віктор Пушко запропонував майстрові пера прочитати парафіянам після літургії новелу «Діло пророка», написану за мотивами життя цього угодника.

Навіть його батьки, боячись, аби їх теж не виключили, відкрито не захищали свого сина.

Прозріння дає Христос, але від людини потрібно покаятися, тобто очистити своє серце, почати бачити свої гріхи, відчуті до них відразу та прагнути нового й чистого життя.

Ми всі є дітьми Божими. Але, на відміну від батьків сліпого, наш Батько від Свого покровительства і підтримки ніколи не відмовляється, ладен підтримати нас у скрутну мить. Тільки шлях до прозріння буває для людей дуже складним, а інколи й недосяжним. Ми в змозі відрізнити (навіть зі слабким зором) темін від світла, проте у життєвих ситуаціях інколи маємо вигляд повних сліпців. У суспільних стосунках традиційно проявляються напівтони і нема чіткої контрастності в оцінці подій. Але коли на людство насувається невидана катастрофа – у природних катаклізмах чи організованій бійні-війні, – не можна бути осторонь від Божого прозріння. Господь дає людині право на вибір, але не підтримує темних справ і прагне скерувати нас до світла, позбувши духовної сліпоті. Диявол може творити зло, верховодячи головами своїх зомбованих слуг, але його прихильники теж стояли свого часу перед вибором правильного життєвого шляху.

Ця євангельська розповідь навчає нас бути вірними Христу і не сумніватися в Його вченні. Ми всі чекаємо дива з Його рук, аби пожати готовий плід величних зусиль. Отож, перед очікування дива запитайте себе про особистий вклад у нього, і чи заробили ми глибокою вірою здійснення мрії.

Віталій КЛИМЧУК

Річ у тім, що з 1930-х років російський святий Серафим Вирицький мав дар провидіння. Майже всі його провіщення збулися: Друга світова війна, послаблення радянських гонінь на релігію під час неї, хрущовська грошова реформа, тимчасовий розквіт віри в Росії після епохи атеїзму тощо. Проте найголовніше в цих пророцтвах – розпад Російської Федерації – ще не сталося. Московська патріархія знає про ці слова Серафима Вирицького і внаслідок його великого авторитету не заперечує їх, а лише інтерпретує.

Новела «Діло пророка» входить до збірки Віктора Гребенюка «Тетрамерон».

Провели в останню путь воїна Івана (Аркадія) Зайцева

5 квітня чин похорону очолив у кафедральному соборі Святої Трійці митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Надгробне слово владика читайте на с.5. Разом із духовенством собору у відспівуванні взяв участь канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, який багато років опікується обласним ліцеєм із посиленою військово-фізичною підготовкою ім. Героїв Небесної сотні. Загиблий – випускник цього закладу.

Старший лейтенант, 1995 року народження, загинув 18 березня в результаті артилерійського обстрілу біля Николаєва.

Похоронили героя на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа. Іван – це хресне ім'я полеглого, Аркадій – за паспортом.

Чому Бог допустив це?

Думка військового священника

Головний військовий капелан єпархії протоієрей Михаїло Бучак 5 квітня у фейсбуці поділився роздумами, чому Господь допускає страждання в нашому житті.

Із початком повномасштабної російської агресії ворог почав знищувати все: міста, села, мешканців. Але найбільша трагедія, що в нелюдських муках умирали діти, матері – в Бучі, Ірпені... Чому Господь допустив це? «Бог був там, Він брав на Свої руки кожну стражденну душу і відносив її в

рай. Чому Він не зупинив ці звірства? Бо в Бога немає інших рук, ніж наші, інших очей, вуст... Він дав нам свободу вибору. Але люди покинули Бога, – вважає душпастир. – Де було людство, коли вмирав у нелюдських муках Його Син? Чи поцінували ми цю жертву, котру приніс Господь за нас? Концерти, шоу збирали десятки тисяч людей, а біля голгофи в храмах стояли в кращому випадку десятки, просто десятки. Ми не відчули болю Бога, коли на хресті вмирав Його Син. Можливо, хоча б тепер ми зрозуміємо, яку жертву заради нас приніс Господь, зрозуміємо, що без Бога Україна і світ не мають майбутнього. Ворог прийшов на нашу землю не тому, що в нас мало було зброї, а тому, що в нас мало віри...»

Святе Письмо нагадує, щоб любити ворогів своїх. Але ворогів Божих, які перестали бути Його творінням, любити неможливо. Ворожа держава стала на бік диявола і за душі в тій країні відповідає російська демонічна структура, котру помилково називають церквою (РПЦ). В їхню кров уживлено «ген антихриста», тому в них і немає нічого людського. Всі, хто має зв'язок із цією структурою, повинен його перервати, зазначив о. Михаїло. Двом богам служити не можна. Це питання нашої безпеки, нашої перемоги. З Богом – обов'язково переможемо!

Ієромонаха Макарія (Дядюся) було поранено

Колишній жидичинський чернець, а нині настоятель парафії у Волновасі, з лікарні вийшов в ефір телепередачі «Духовна абетка» на «12 каналі» 6 квітня.

З початку повномасштабної російської агресії цей райцентр зазнав великих руйнувань через обстріли. Храм Святого Миколая спочатку було пошкоджено, а за декілька днів окупанти його спалили. Очільник волноваської громади зізнався, що якоюсь мірою радіє за таку долю цієї церкви, бо над святиною нелюди могли й поглумитися. Божий дім був єдиним у цій місцевості, який належав ПЦУ, інші – переважно російські.

Щоб рятувати Волноваху, душпастир активно допомагав нашим захисникам, займався евакуацією людей у безпечні місця. Перші дні війни стали для нього вельми тяжкими, бо приходилося проїжджати територією, де могли бути ворожі війська. Їздили під обстрілами. Багато людей залишилось у місті через страх загинути при евакуації. Дуже переживав за хлопців, яких перевозив, щоб їх не зачепила ворожа куля, а отримав поранення сам. «Не були проінформовані, де перебуває ворог. Він нас підпустив близько до себе... Стріляли з усього, з усіх сторін пролітало».

Отець Макарій у лікарні йде на правку, сподіваючись на молитву від усіх, хто читає ці рядки. Каже, що силу молитви особливо відчувають і цінують ті, хто щодня ризикує життям під кулями. «Я завжди кажу людям: молись за хлопців. От тут ми побачили живу молитву».

Повністю передачу можна подивитися на сайті pravoslavivolyani.org.ua, у розділі «Відео».

Благовіщення: традиційні троянди і щоденний послух

Знагоди Благовіщення у кафедральному соборі Святої Трійці митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну літургію. Напередодні владика, як і щороку, дарував троянди на всенічній.

Архієрей продовжив традицію, адже на іконі Благовіщення Пресвятої Богородиці ми бачимо архангела Гавриїла, який явився благовістити Діви Марії про народження Спасителя, з лілією в руках. Це надихнуло керуючого єпархією дарувати квіти, дякуючи жінкам за дітонародження.

На завершення літургії митрополит виголосив проповідь, нагадавши про послух. Високопреосвященний навів паралель: коли ангел явився Діви і сказав, що Вона народить дитину, то не ставила зайві запитання, а скорилася і прийняла Свій послух. Тож так само і ми повинні довіряти Господу і жити за Його прави-

— ЄДИНА ЦЕРКВА —

ЯК ПАРАФІЯ МП МОЖЕ ВВІЙТИ В ПЦУ

Протоієрей Микола Цап, канцлер єпархії, на прохання інтернет-видання *rayon.in.ua* розповів про порядок приєднання громад до Православної церкви України.

Від початку повномасштабного вторгнення Росії чимало приходів УПЦ (МП) замислюються залишити Московський патріархат і возз'єднатися з нашою Церквою.

«Духовенство сподівається, що велике об'єднання відбудеться. Адже Волинь уже бачила значну хвилю переходів релігійних громад до ПЦУ. Тоді Волинська область була серед перших за кількістю переходів. Після отримання Томосу в 2019 році понад 130 парафій приєдналися до ПЦУ», – каже душпастир.

Якщо настоятель переходить із громадою, він залишається в тому ж статусі, що був раніше, пояснює отець канцлер. Буває, його відзначають нагородою за мудре рішення, що сприяє об'єднанню. Якщо переходить благочинний, посада залишається за ним, так само, як і відповідальність за його округ. Звісно, змінюється підпорядкованість і поминання.

Щодо мови служіння, то це питання не стоїть на заваді. Нині в ПЦУ є громади, які служать не лише українською мовою. Якщо парафія надалі хоче, щоб служилося церковнослов'янською, то можна це робити і в лоні Православної церкви України та, за бажанням, поступово вводити українську. «Двері Волинської єпархії залишаються відкритими. Громади, які приєднуються до ПЦУ, роблять це мирно і з Богом», – каже о. Микола.

Незабаром Церква може стати фактором, який об'єднує українців у боротьбі з агресором. «Наш віруючий український багатостраждальний народ заслуговує мати єдину Помісну церкву. Вона зараз продовжує творитися. Коли об'єднання відбудеться, ми станемо однією з великих православних церков у світі. ПЦУ – гідна церква великого і незламного, незалежного та непереможного українського народу», – зазначив душпастир.

Повністю ознайомитися з матеріалом можна на сайті *pravoslavnavolyni.org.ua*, у розділі «Статті».

Оксана КАРНКОВСЬКА

ПОКИДАЮТЬ МП ТА ВОЗЗ'ЄДНУЮТЬСЯ З ПЦУ

Громади сіл Куликовичі Маневицького та Михлин Горохівського деканатів тепер у лоні Православної церкви України.

Уповноважені представники парафій звернулися в Управління нашої єпархії. Митрополит Луцький і Волинський Михайл прийняв делегації та видав відповідні укази про зарахування.

Маневицький декан протоієрей Андрій Закидальський написав у фейсбуці: «Вітаємо протоієрея Олександра Климука, настоятеля Свято-Покровського храму с. Куликовичі, у родині Волинської єпархії Православної церкви України».

А протоієрей Андрій Сидор, очільник Горохівського деканату, зазначив, що громада с. Михлин (Сенкевичівський округ) переважно більшістю проголосувала за вихід з Московського патріархату і долучення до ПЦУ.

чається до Української церкви. «В єдності – сила народу!»

Парафія Рівноапостольної княгині Ольги села Майдан-Липненський, що в Маневицькому благочинні, змінила юрисдикцію (без священника).

Віряни провели збори, на яких майже одностайно проголосували про перехід. З таким рішенням громада звернулася в Управління єпархії.

Громада Покрови Пресвятої Богородиці с. Гораймівка Луцького р-ну ввійшла до Православної церкви України. Відповідне рішення миряни прийняли на зборах парафії. За возз'єднання проголосувала значна більшість вірних. На жаль, присутній батюшка цього бажання не підтримав.

Селяни не вірять закликам духовенства УПЦ (МП) щодо трибуналу над Кирилом. «Скоріше вас засудять, ніж ви засудите свого патріарха. – зазначив парафіянин Микола Давидюк у коментарі для «12 каналу». – Для Кирила це ... нічого не значить, тому що вони це тільки роблять для показу, а реально ні Онуфрій, ні жоден єпископ не засуд-

жує діянь самого Кирила. І взагалі Кирило своїми діями показує, що він не християнин, тому що справжній християнин, навіть рядовий, не може закликати до вбивства людини людиною. Ми радіємо, що прийняли таке важливе рішення. Ми не зупинимось. Ми українці, і в нас повинна бути своя церква. Чому ми маємо ходити в церкву ворога-агресора і молитися в церкві ворога-агресора?»

Тож із відповідним проханням парафіяни звернулися до Управління нашої єпархії, а митрополит Луцький і Волинський Михайл прийняв їх і наклав позитивну резолюцію.

Напередодні Вербної неділі громади Покрови Пресвятої Богородиці с. Воютин Луцького районного і Святої Трійці с. Старий Мосир Ковельського благочиння вийшли зі складу УПЦ (МП).

Так більшістю голосів ухвалили збори цих парафій. Вони звернулися до митрополита Михайла за проханням прийняти їх до складу Православної церкви України. Владика звернення задовольнив.

Батюшки, однак, не підтримали бажання своїх громад. Більш того: із воютинського храму прихильники московського священника, що не згодилися з більшістю, забрали з собою все, крім панахидного столика, залишивши голі стіни.

Це вже шість парафій у нашій єпархії, які возз'єдналися з ПЦУ від початку повномасштабної війни Росії проти України, і 87 усього після надання Томосу про визнання автокефалії нашої церкви.

Ольга ВЕРЕМЧУК,
прот. Віталій СОБКО,
Віктор ГРЕБЕНЮК

— БЛАГОДІЙНІСТЬ —

ГУМАНІТАРНА МІСІЯ:
ПІДСУМКИ МІСЯЦЯ ІЩО ДАЛИ

ГО «Волинське братство Святого Володимира Великого» 29 березня підвело ризик у роботі для Збройних сил України, постраждалих та біженців за 30 днів.

Нагадаємо, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла місію створено на базі компанії «Вест авто хаб» ("West Auto Hub") за підтримки нашої єпархії та обласної військової адміністрації у перші дні повномасштабної війни. Організовується збір допомоги в державах Європи, її доставка в Україну, документальне оформлення вантажів на кордоні та їх розподіл.

За місяць роботи громадської організації завдяки громадянам Австрії, Польщі, Італії, Словаччини, Чехії, Іспанії, Великобританії та українській діаспорі в цих країнах вдалося одержати близько 100 тонн гуманітарної допомоги. Благодійну підтримку з Європи постачають у Харківську, Миколаївську, Чернігівську та Київську області. Небайдужі надсилають продукти харчування, ліки, одяг, взуття, засоби гігієни.

Братство збирає кошти на придбання автомобілів для ЗСУ. Кожен бажаючий може долучитися до благодійності. Посильну жертву прохання надсилати за цим посиланням: <https://webex24.eu/uk/donate/?tag=pickUP>.

Оксана КАРНКОВСЬКА

В ЄПАРХІЇ ДІЄ СОЦІАЛЬНЕ
СЛУЖІННЯ ПЛАТФОРМИ «ЕЛЕОС»

Доброчинну справу з благословіння митрополита Михайла відкрито на базі всеукраїнської мережі.

Як розповів керівник ГО «Елеос-Волинь» протоієрей Петро Стеблина, настоятель луцького храму Святителя Феодосія Чернігівського, діяльність розпочали в лютому завдяки старанням активістів.

Організація допомагає вимушеним переселенцям і тим, хто втратив житло, людям з обмеженими можливостями, сиротам і дітям, позбавленим батьківського піклування, надає гуманітарну, паліативну, соціально-психологічну допомогу особам похилого віку, демобілізованим із лав ЗСУ, жертвам торгівлі людьми, сприяє розвитку волонтерства та благодійності, здійснює інші добродійні справи, залучаючи духовенство і мирян.

Телефон о. Петра: +380996454732. Бажаючі долучитися до благодійності можуть переказувати кошти за такими реквізитами: – в Україні: найменування отримувача: ГО «Елеос-Волинь»; код отримувача:

44433818; рахунок отримувача: UA29305299000026004040810550; назва банку: АТ КБ «ПРИВАТБАНК»;

– за кордоном (для євро):

Реквізити підприємства / Company details

Назва підприємства / Company Name

ЕЛЕОС-ВОЛИНЬ ГО

IBAN Code

UA68305299000026005020809869

Назва банку / Name of the bank

JSC CB «PRIVATBANK», 1D HRUSHEVSKOHO STR.,

KYIV, 01001,

UKRAINE

SWIFT code банку / Bank SWIFT Code

PBANUA2X

Адреса підприємства / Company address

UA 43025 Волинська м. Луцьк, узвіз Градний, б. 1

Банки-кореспонденти /

Correspondent banks

Рахунок в банку-кореспонденті / Account in the

correspondent bank

400886700401

SWIFT Code банку-кореспондента / SWIFT Code

of the correspondent bank

COBADEFF

Банк-кореспондент /

Correspondent bank

Commerzbank AG, Frankfurt am

Main, Germany або

Рахунок в банку-кореспонденті /

Account in the correspondent bank

6231605145

SWIFT Code банку-кореспондента / SWIFT Code of the

correspondent bank

CHASDEFX

Банк-кореспондент /

Correspondent bank

J.P.MORGAN AG, FRANKFURT AM

MAIN, GERMANY

ГО «Елеос-Україна» працює з липня 2014 р. і представляє Синодальний відділ соціального служіння ПЦУ, який очолює митрополит Донецький і Маріупольський Сергій. Назва «елеос» («ελεός») із грецької перекладається як «милість, милосердя, співчуття».

Основні напрямки діяльності – допомога хворим, паліативна допомога, робота з пенітенціарними закладами, військовими капеланами, соціальний супровід, робота з людьми, які нездужають на ВІЛ, тощо. Окрім цього, «Елеос-Україна» має багато благодійних проєктів: забезпечення гуманітарними наборами потребуючих із різних областей; шелтер (захищене місце, дім) Святої Ольги для жінок і матерів з дітьми, які постраждали від насилля; допомога кримським татарам; інформаційна кампанія з подолання коронавірусу та інші.

До речі, українські молитовники для незрячих волиняни отримали завдяки соціальному проєкту цієї платформи.

Оксана КАРНКОВСЬКА

СЛУЖІННЯ ВОЇНА

ІЗ ПРОПОВІДІ МИТРОПОЛИТА ЛУЦЬКОГО І ВОЛИНСЬКОГО МИХАЙЛА, ВИГОЛОШЕНОЇ 5 КВІТНЯ ПІД ЧАС ПОХОРОНУ ІВАНА (АРКАДІЯ) ЗАЙЦЕВА

Слава Ісусу Христу! Всечесні отці, шановні військовослужбовці, родині! Ми вкотре сьогодні зібрались у цьому храмі, щоб провести в останню дорогу нашого захисника, нашого героя – воїна Івана.

Книга життя – Біблія – починається словами: «...і сотворив по подобию», «сотворив землю...». І перший, хто появився в цьому світі по образу і подобию [Божому], був чоловік. Господь, вважаючи, щоб чоловік очолював усе на цій землі, надав йому особливу можливість – «володарюй!». І сотворив йому помічницю. У них народилось двоє дітей, про яких описує Священне Писання, – Каїн і Абель. І ці два брати кожен ніс своє служіння, служіння Богу, служіння родині. Але наступив момент жертвоприношення, який завершився трагедією: Каїн вбив Авеля.

І постало питання: що їм заважало? Чому двоє на земній кулі, не будучи сусідами, не маючи меж, не маючи за що сваритись, – один вбиває іншого? І причиною є не територія, причина не майно, а щось нематеріальне. Причиною була гордість і заздрість, тобто духовний стан.

Що сьогодні багатьох спонукає не розмовляти, сваритися – в сім'ях, в родині, між державами, не допомагати? Гордість і заздрість, яка зводиться до простої трагедії: один вбиває іншого. Але кожен подає це як благородну, велику дію, місію, захист. «Так треба, – інколи кажуть, – ми вимушені». Можна запитати: вимушені заздрити? Ви вимушені гордістю свою піднімати вище всього, вище Бога? У трагедії, про яку описано в біблійній історії, наслідок є і до сьогодні: заздрість, гордість. Зійшов ніби на цілий народ. І оце потьмарення розуму, яке в кінцевому результаті говорить: «Вбий!». Це не необхідність, це стан душі.

Біблійна історія говорить про першу появу чоловіка – чоловіка-працівника. Керуй цією землею, наповнюй цю землю. Це означає: працею, народжують дітей. Ось це твоя місія. І для того, щоб ти це здійснив, прославляючи Бога, ось тобі помічниця – дружина, яка завжди поряд. Але серед усіх професій, серед усіх завдань, яке людство ставить перед собою і ставить перед різними людьми, є професія чоловічі, професія жіночі. І так чи інакше ми говоримо: працівник тієї чи іншої професії. Лише до декількох ми не говоримо «працівник», а говоримо «священнослужитель», «військовослужбовець». Тобто це вже не професія, це вже поклик душі, яка за собою несе означення відсутності часу. Бо як можна сказати «військовослужбовець» і не говорити про це в розумінні «цілодобово»? Лише оця категорія людей, які називаються «службовці» і навіть «військовослужбовці».

Інколи ми чули: «Що це за таке служіння – в сорок три роки (як раніше було) і вже

на пенсії?» І всі заздрили: добре бути військовослужбовцем і в сорок три роки піти на пенсію. Но чомусь в сорок три, не в шістьдесят два. Напевно, їхня місія, завдання, праця, оце служіння чимось є особливим? А в чому тут особливість? Служіння не собі. Служіння людям, державі, ближньому, Богу.

Чим це служіння особливе? Не маршируванням на плацу, не ходінням з автоматом. Найважливіше – в цьому чоловічому покликанні, цінності. Його життя для нього нічого не варте, бо він готовий віддати його за свою родину, за своїх друзів, за своїх знайомих – за все, що для нього цінне... В простонародді найбільш цінне життя. А ця категорія людей каже: «Життя ніщо, для мене Україна понад усе! Сім'я понад усе! Батьківщина

понад усе!» Життя – дрібне. Тому пошана до військовослужбовця завжди була, завжди буде особливою. І сьогодні ми їх ціним, особливо ціним, бо це [від них] залежить: мир або війна, життя або смерть – нас, простих громадян нашої незалежної держави.

Залежить від того, як поведуть себе чоловіки, як поведуть себе наші воїни: відступлять, підуть вперед в атаку, злякаються чи з готовністю віддадут своє життя. Цей комплекс готовності – це є вибраність. Хтось іде служити з готовністю в дорослому віці, хтось іде служити в свій час по призову. А хтось, якщо не з немовляти, то з маленького хлопчика говорить: «Іду в [військовий] лицей». Що тобі там подобається? «Іду захищати Україну». Його ніхто не настроював кожен день це говорити, це розуміти. Це поклик душі, тільки він почув цю інформацію, що

є таке служіння Богу, Україні і людям, яке називається від слова «службовець». І ось ці хлопчики ідуть, і це своє чоловіче начало, чоловічу гідність, поклик Божий, який кличе його з небуття у буття, кличе його до життя, він присвячує тому, що готовий віддати своє життя за мир. Це особливе служіння, особливе служіння! Це поклик Божого чоловіка захищати – захищати Батьківщину, сім'ю, родину, свою землю. Це поклик кожного чоловіка. І сьогодні цей прояв – хто готовий захищати, а хто не готовий захищати, – напевно повинен зникнути. Ми всі готові захищати. У нас є справжні чоловіки, у нас є воїни, які з готовністю, з жертвністю віддають своє життя.

Бо ми розуміємо, що родичі Каїна нікуди не ділися. Бажання вбити брата, сусіда –

яку мав сьогоднішній герой, про якого ми молитовно згадуємо, біля труни якого ми стоїмо, якого проводжаємо в дорогу, біля якого ми надихаємось. Це – приклад справжнього чоловіка для усіх нас, це приклад справжнього чоловічого начала. Він не лежав у багажнику, щоб перетнути кордон [біля] Ягодина, він не давав взятку, щоб перейти на інших митних постах. Втекти і любити Україну з Канади? Дуже добре любити Україну з Канади, з Португалії. Виїхавши сьогодні, не раніше (на заробітки, щоб накормити сім'ю), а сьогодні виїхати і казати: «Я відкриваю гуманітарний центр і дуже люблю Україну». Не треба квіти нюхати через протигаз. Приїжджай сюди і люби Україну тут. Ось це чоловіче начало.

Тому питання: як закінчиться війна і що буде далі? І я думаю, що нам треба переосмислити, як жити далі. Тому всі чоловіки, без виключення, після завершення війни (всі, хто називає себе чоловіком по статевих ознаках) повинні служити в армії. Хто поряд [із домом], хто по контракту, хто за призовом – усі, щоб не призывали жінок. В жінок інша задача, інше начало. Гідність чоловіка, щоб жінка говорила: я маю за кого вийти заміж. Вона заміж виходить. Це її захисник, це її, це її. Вона ним гордиться, вона ним пишається, вона спокійна, вона хоче сім'ї.

Ось до чого сьогодні, до яких вимог [доходимо], крім скорботи на душі, крім плачу, ось біля яких думок цей жартівливий хлопець, якого згадуємо всі з лицю, – веселий, радісний, говорив про життя, надихав усіх до життя. Про нього гарні слова. Я дякую родині, рідним, я дякую його сім'ї – за цього героя, який надихав усіх нас, яким пишалася його сім'я. І який з готовністю заради них віддав своє життя. Бо він казав: «Моє життя ніщо, бо я хочу, щоб ті, кого я люблю, були щасливі, були захищені, були впевнені у завтрашньому своєму дні, щасливі тут, у нашій Україні»...

Будемо достойними цього героя, достойними його наслідувати, достойно його пам'ятати і молитися за нього, достойно його пошанувати сьогодні, завтра і післязавтра. Підтримати [слід] родину, нам зібратися отут і бути дружними, і розуміти, що якщо ти чоловік і в тебе чоловіче начало, будь гідний того, до чого тебе покликав Бог. Він тільки дав ознаку чоловічої сутності: будь гідним чоловіком, дай можливість усміхатися твоїй мамі, твоїй бабці, твоїй дружині, твоїм дітям. Бережіть, утримуйте, захищайте, а якщо потрібно – і життя будьте готові віддати за мир.

Вічна пам'ять нашому герою! Царство Небесне! А всім нам перемоги над лютим ворогом – російсько-фашистською державою. Слава Україні!

ЗАМИРОТОЧИЛИ ІКОНИ У ШКЛИНІ

У храмі Благовірних князів Бориса і Гліба с. Шклинь Горохівського деканату сталося незвичайне явище. На кількох образах і хресті, що знаходились у вівтарі, з'явилося миро.

Першим його побачив 13-річний паламар Степан Кривенький, який 28 березня відмикав церкву. Запашний струмочок тік від ікони Зіслання Святого Духа. Тож поспішив сповістити про це настоятеля парафії протоієрея Михайла Стрільчука. Надалі дивовижне явище поширилося на ікони «Тайна вечеря», Почаївської Божої Матері, старий хрест.

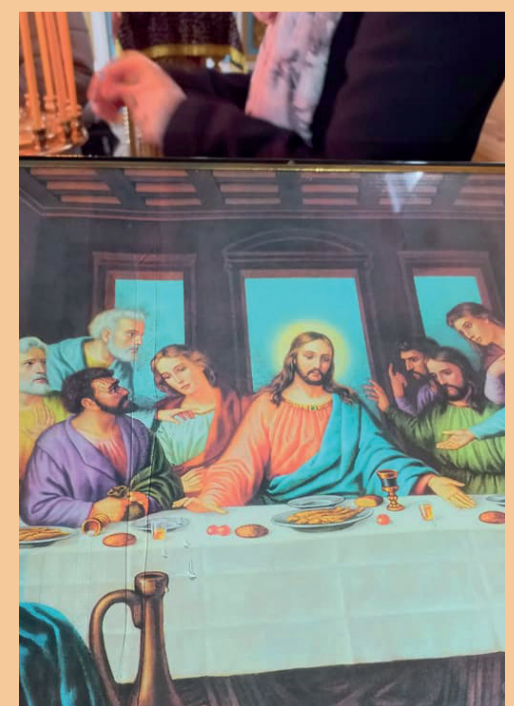
Відповідно до чинного в епархії порядку, релігійні предмети, із якими, ймовірно, сталося чудо, винесли на середину храму і за ними з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла спостерігають. Помічено, що мироточення посилюється під час молитви (акафістів, молебнів за мир, що правляться зараз), тобто виключається якийсь фізичний вплив на ці речі.

До парафії, довідавшись про диво, прибувають прочани (поїздки влаштовує паломницький центр епархії «Україна»).

Душпастир не знає, чому саме шклинський храм сподобився на таке незвичайне явище, але вважає, що це добрий знак. Напевно, закінчення війни і справедливий мир невдовзі прийде на багатостраждальну Україну. Хоча слова «миро» і «мир» різного походження, але дуже близькі за звучанням, каже панотець.

Храм на честь Бориса і Гліба, одних із перших давньоруських святих, зведено у Шклині десять років тому. Раніше тут стояла церква, споруджена у 1864 році (теж Борисо-Глібська, але престольний празник у селі – на Покрову, бо, ймовірно, це давніший храм був Покровським). «За советів» святиню перетворили на музей атеїзму. Коли її врешті було повернуто православним, будівля виявилася непридатною через ветхість. А в 2019-му ця парафія перейшла у лоно Православної церкви України.

Віктор ГРЕБЕНЮК

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

лами. Адже у світському житті батьки радіють, коли їх слухають діти, держава функціонує, коли ми законслухняні, тож і Всевишній радіє, коли ми дотримуємося законів Божих. Не варто забувати, що саме таким чином будемо жити, яке вирує навколо нас, пояснив керуючий єпархією.

У Жидичинській обителі... плетуть маскувальні сітки

З початком війни ніхто не залишився осторонь. У Свято-Миколаївському чоловічому монастирі, окрім постійної молитви, зібрані волонтери, які стали плести сітки.

Про сучасні будні їх та монахів розповіли 7 квітня на Інформаційній платформі «Завтра» у фейсбуці.

Розпочинається день із молитви о 8 ранку. Потому всі охочі беруться за справу. Тут не лише місцеві, які не могли сидіти вдома склавши руки. Тут і ті, хто постійно волонтерив, і переселенці, які втікали від вибухів, і навіть діти.

Працюють усі не покладаючи рук. Як ідеться в дописі, спочатку здавалося, що роботи багато. Проте її не боялися, бо ж багато й бажаючих допомогти.

Так у чернечій обителі збираються люди, які наближають перемогу своєю, хай невеличкою, допомогою. Тут про них і піклуються, протягом дня годують. А місцевий 16-річний хлопчина Ілля розпочинає і підтримує спілкування: «Ну а що, вам же без мене скучно було б».

За роботою й розмовами проходить черговий день. Ця древня православна святиня разом з українцями пережила ворожий вогонь татар, вибухи в роки Другої світової, забуття та відновлення. І нині єдине українців за корисною працею для перемоги України.

У Луцьку відспівали воїна Юрія Дзятка

Чин похорону в кафедральному соборі Святої Трійці очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл 8 квітня.

У слові високопреосвященний зазначив, що в біблійній книзі Буття сказано: «Плодіться, і розмножуйтеся, і наповнюйте землю». Але родовід цього бійця завершився на ньому. З перших днів війни за покликом серця пішов на фронт. Служба за контрактом – це самопожертва, яку можна порівняти із ченцем, який ідею віри покладає більше за будь-які цінності. Тому його свідоме ратне служіння полягало в тому, що особисте відклав на потім. Адже були важливі справи – захист своєї держави від ворога.

Жахливі події зараз відбуваються на сході, півдні України. Владика пригадав і Волинь, коли 1941 р. в луцькій тюрмі розстріляли мирних жителів. І сказав, що причиною цьому є ідеологія, боротьба світоглядів. Вона закладена у свідомості, тому триває запекле протиборство.

Ми завжди пам'ятатимемо своїх героїв, будемо молитися за них, їхніми іменами буде названо вулиці. І молитимемо Господа, щоб дарував їм Царство Небесне.

Сержант Юрій Дзятко, 1979 року народження, загинув 26 березня під час бойового завдання у Харкові.

Похоронили бійця на Алеї почесних поховань миського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Парафія с. Мерва Горохівського деканату звернулася до Предстоятеля

Відкрите звернення до Митрополита Епіфанія поширив у фейсбуці 8 квітня протоієрей Павло Кліцук, настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці, що першою на Волині возз'єдналася з ПЦУ разом зі своїм настоятелем.

У ньому йдеться про звітства, вчинені щодо нашого народу тієї нації, яку ще донедавна відносили до православної віри й культури. Предстоятель РПЦ патріарх Кирил пропагує неправду і деструктивні дії, які щодня чинить церква Росії та її держава.

«Дивлячись на недолугі заяви російських церковних діячів, ми все більше й більше схилиємося до думки, що РПЦ

набуває ознак тоталітарної (або ж реакційної) секти. Напередодні зібрання пентархії – Предстоятелів древніх Церков – ієрархи порушують питання щодо наявності у діях та словах представників РПЦ християнської моралі та приймуть виважені й необхідні рішення в дусі Євангелія», – пише о. Павло.

«Закликаємо священників, представників парафіяльних громад та всіх людей доброї волі підтримати та підписати разом з нами це відкрите звернення. Впевнені, що у цей складний час голос парафіяльних громад як ніколи має бути почутим», – ідеться в документі.

Душпастир сподівається, що Митрополит Епіфаній подасть звернення для пентархії через представництво Вселенського патріархату, що в Києві.

Пентархія (грец. Пентархія) – «п'ятичлениця» – це концепція, розроблена богословами Візантійської імперії, згідно з якою вирішення найважливіших питань у Церкві перебуває у віданні глав п'яти основних єпископських престолів Римської імперії. Нинішня пентархія – це предстоятели Константинопольського, Олександрійського, Антіохійського, Єрусалимського патріархів та Церкви Кіпру.

Як уже повідомлялося, цього року в Африці, на території Олександрійського патріархату, незаконно створено екзархат РПЦ. З цієї причини Патріарх Олександрійський і всієї Африки Феодор у січні надіслав листа Вселенському Патріархові Варфоломію з проханням зібрати пентархії. Ймовірно, на ній буде розглянуто і відповідність православному вченню концепції «русского міра».

Ознайомитися з текстом звернення можна за цим посиланням: facebook.com/pav.klicuk/posts/5223602394371865.

Цьогорічні особливості святкування Пасхи на Волині

Митрополит Луцький і Волинський Михайл узгодив із місцевою владою, як відзначатиметься Великдень під час воєнного стану.

У храмах єпархії звершуватимуться всі святкові Богослужіння без змін, зазначив владика. Для тих, хто братиме участь у нічній відправі, освяті пасхальних страв, це можна буде зробити лише в межах того міста, селища чи села, у якому вірні перебувають у час комендантської години. Треба мати при собі паспорт, бути пильним і повідомляти правоохоронцям про підозрілих осіб тощо.

Проповідь архієрея:

ми ростемо християнською родиною

«Покайтеся, наблизилося бо Царство Небесне» (Мф. 4:17), – нагадав слова зі Священного Писання митрополит Михайл 10 квітня під час проповіді в кафедральному соборі Святої Трійці у 5-ту неділю Великого посту.

Високопреосвященний нагадав про покаяння тому, що через очищення наших гріхів ми змінюємося і перемагаємо себе. Саме таким чином розвиваємося і прагнемо більшого.

Зміна стосується і наших духовних поглядів. Для прикладу архієрей навів рядок із Біблії: «жінка нехай боїться свого чоловіка» (Еф. 5:33). Це ж не означає, що вона повинна боятися його через фізичну агресію. Це означає, що вона настільки любить свого чоловіка, що не хоче нічим образити. Саме любов допомагає нам існувати в світі. І до цього можна прийти лише через зміни.

Згадуючи сьогодишню ситуацію в нашій країні, керуючий єпархією зазначив, що багато хто з тих, хто міг виїхати, залишився. І постає питання – чому. Через любов до власного дому і нашої країни. Ми залишилися тут і з кожним днем намагаємося наблизити нашу перемогу.

«Ми ростемо нашою великою християнською сім'єю», – зазначив владика Михайл. Ми змінюємося, але зупинитися у змінах не варто.

У храмах єпархії звершували оливоосвячення (соборування)

Це таїнство традиційно проводили одночасно для багатьох вірних протягом Великого посту й на Страсному тижні.

Зокрема, в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці соборування правили

у перші три дні Страсної седмиці: 18–20 квітня, у Великий понеділок, вівторок і середу.

Соборування – одне з семи таїнств Церкви, у якому при помазанні хворого спеціально освяченою оливою прикликається благодать Бога, що зціляє його душевний й тілесний недуги. Богослужіння має таку назву, бо в ідеалі його звершує собор із семи священників. Під час відправи вони сім разів помазують чоло, ніздрі, щоки, уста, груди й кисті рук. У храмі таїнство, зазвичай, здійснюється для багатьох людей; важкохворих священники соборують удома чи в лікарні.

Для уздоровлення недостатньо просто взяти участь у таїнстві. Тут важливі віра й покаяння. Зцілення – дар Всеблагого Бога, а не результат якихось зовнішніх дій.

Загальне соборування прийшло до нас із Грецької Церкви. У XVII ст. цей чин відправлявся у Великий четвер та Велику суботу. Вірян помазували не сім разів, а тільки один – наприкінці чину.

Похорон воїнів Миколи Бунчука та Михайла Путінцева

У кафедральному соборі Святої Трійці відспівування бійців 11 квітня очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Праведний гнів клеоче в кожному з нас, сказав високопреосвященний у скорботному слові. Він змінює нашу свідомість, цінності. Із болем дивимось на окуповані міста і що витворяють у них загарбники. «Дикі їхні солдати, закони, і нація така сама дика, яка крім війни, ненависті до сусіда, більше нічого не відчуває». Владика пригадав слова Тараса Шевченка: «Кохайтеся, чорноброві, та не з москалями...». Навіть почуття любові не варто допускати з ними, «бо ... роблять лихо з вами». Але маємо тут жити, це – наша Батьківщина, наша сім'я, віра, ходимо до храму, бо ми – козацького роду.

Михайло Путінцев народився 20 січня 1997 року. Навчався у Луцькій гімназії № 18, Волинському обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Небесної сотні та Національній академії сухопутних військ імені Гетьмана Петра Сагайдачного. Проходив військову службу за контрактом. Загинув 4 квітня під час бою з російськими окупантами поблизу Запорізької області.

Микола Бунчук народився 29 серпня 1998 року в місті Лисичанську Луганської області. Проходив військову службу за контрактом. Помер 7 березня внаслідок обскокового поранення під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Дмитрівка Київської області.

У луцькій обителі – арттерапія

Із благословіння митрополита Михайла творчий захід уперше організували в жіночому монастирі Святителя Василя Великого для дітей-переселенців, аби долати стрес.

Розпочали заняття 12 квітня молитвою. Намісниця монастиря ігумена Анастасія (Заруденець) зазначила: «Дуже хочеться, щоб дітки змогли відчути ту свою дитячість, безтурботність, те, що їх, на жаль, сьогодишні умови позбавляють. Дуже хочеться, щоб вони побули собою у своєму віці».

Школярі, переважно, приїхали зі столиці. Багатьом з них доводилося бачити жахливі речі, хтось утратив рідних. Тож виразити свої емоції малюнком і співом навчала арттерапевт Олена Кордунова. Щоб діти почувалися захищеними, з ними поруч були їх рідні.

Хресний хід у Римі:

крок до примирення чи блюзнірство?

Головний військовий капелан протоієрей Михайло Бучак розкритикував сценарій хресного ходу в Римі, під час якого хрест несли українка та росіянка як символ примирення України з Росією.

«Ідея, напевне, десь певною мірою мала добрі наміри: показати, що все-таки український і російський народи мають примиритися, має зупинитися війна. Але є такий вислів: добрими намірами вимощена дорога до пекла. Цей задум, у принципі, на жаль, у кінцевому результаті має негативні якісні наслідки, – вважає душпастир. – Чому? Тому, що це можливо років через 50, я так думаю: українка і росіянка несуть разом хрест на Голгофу. На сьогодишній день хрест на Голгофу несе тільки Україна.

Росія не несе хрест на Голгофу. Росія сьогодні – це уособлення Понтія Пілата, Каяфи. Росія – це сьогодні уособлення тих, хто кричали "Розіпні!" Росія сьогодні – це уособлення тих воїнів, негідних воїнів, які катували Христа».

За словами о. Михайла, «Росія на сьогодишній день це інша сторона – сторона темряви. І там, де є світло, немає місця темряві... В сьогодишній день це (я скажу не дуже приємні слова) блюзнірство над українським народом. Тобто ми не можемо йти сьогодні поряд, тому що ми по різних сторонах. Нині існує інший принцип: хто не з нами, той проти нас. Ми не можемо йти з тими людьми, які проти нас», – підкреслив капелан.

«Мені можуть сказати знову ж таки, що це – Путін, це не народ. Ну, я перепрошую, більше 80 відсотків росіян підтримують війну в Україні. І це останнє – я слухав перехоплення Службою безпеки України розмови дружини зі своїм чоловіком, яка просить його ґвалтувати українських жінок. Я вибачаюся, то, може, з такою жінкою хрест понести разом, яка просить чоловіка (вдумайтеся тільки!) ґвалтувати українських жінок? Ви собі уявляєте українку, яка просить воїна ґвалтувати російських жінок? Тому в нас нічого немає спільного. Абсолютно. І на сьогодишній день не тільки з Путіним, а, на жаль, з російським населенням...»

Про це йшлося під час чергової передачі «Духовна абетка», яку можна переглянути на сайті pravoslavnavolyni.org.ua, у розділі «Відео».

Стратегія РПЦ – у відтягуванні часу

Головний військовий капелан єпархії виклав свою позицію щодо збору підписів духовенством УПЦ (МП) за трибунал над очільником РПЦ.

«Моя думка: це гарно продумана стратегія дій. Зараз для них основне – відтягнути час», – сказав протоієрей Михайло Бучак 13 квітня у черговій телепередачі «Духовна абетка» на «12 каналі».

«Перше, що вони зробили, – заклик непоминання Кирила, і це дуже спрацювало. Народ сприйняв ідею „на ура“, „Боже, які ж у нас хороші батюшки, вони не поминають Кирила!“ Ну, подвиг зробили, знаєте, зберегли життя тисячам українців. Ну, пройшов час, і цей меседж пройшов, він вже не працює, і треба ще один. Зараз другий меседж: ми звертаємося до пентархії – до п'ятих найстарших патріархів – із проханням засудження дій патріарха Кирила, який благословив війну, засудження його підтримки ідеї „русского міра“, і т. п. Але ми всі розуміємо: це не буде мати ніякої дії на сьогодишній день, це затягує час. Зараз будуть обговорювати... Люди цікавляться – як це, що, хто? „А чи наш батюшка є в цих списках, що виступив з осудженням Кирила?“ – „Ой, який в нас батюшка хороший, Боже мій!“ Ну, кликав 20 років „русскій мір“, а тут раптово сказав, що „русскій мір“ поганий», – пояснює капелан.

«Це достатньо цікава стратегія, і скажу, отці: а нащо відкривати Америку? Та вийдіть з російської церкви! Напишіть заяву від імені свого, що вимагаєте, щоб завтра, післязавтра, не знаю там (часу в нас дуже мало), але прийняв Синод, Собор прийняв. В онлайн-режимі зустрітись і вийти зі складу РПЦ. Оце вихід! Оце крок: „ми не можемо мати спільного з демонічною структурою РПЦ“. Оце, я вважаю, вчинок! А оте – „ми в складі РПЦ, але ми проти „русского міра“, – [все одно, що] „я сьогодні у ворожій армії, але страшно засуджую те, що ми вбиваємо“... Це раз кажу: це достатньо грамотно, логіка працює. Але не по-Божому і, скажу так, не по-українськи. По-українськи – це, на сьогодишній день, стіна між ворогом і мною».

«Між іншим, мене цікавить, – продовжує панотець, – а ті священники, які підтримали російську армію (ми маємо відеофайли, маємо все), – вони вже виключені зі складу УПЦ (МП)? Щось не чув поки що. Може, вони ще мають час на покаяння? Ну, десь там підтримували ж вбивство дітей і ґвалтування... Тобто це теж питання і треба дії, а дій немає. Є тільки такі популістські заяви. Дій немає. Чому? З 14-го року, коли в нас ішла війна, священники на території Донецька, Луганська, т. зв. ДНР-ЛНР, підтримували

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2, 3, 6

яскраво вторгнення і все інше, [а проте] вони не були заборонені [в служінні], вони не були відлучені від церкви».

«Я цього не розумію. Я розумію, що має бути або темрява, або світло. А сіре, оце сіре – це щось без чіткої позиції. Найстрашніше, що немає духовної позиції в них. От і все... Звертатися до тих патріархів, яких ви ще вчора засуджували, що вони визнали ПЦУ? Не розумію! Ви сміялися вчора з Варфоломія, а сьогодні звертаєтеся до нього? Не розумію! Може, спочатку вибачення в них попросите, в тих патріархів? Ну, попросіть у Патріарха Вселенського вибачення, що ви не праві були, і тоді до нього звертайтеся. Як же на сьогоднішній день звертатися до того, кого вчора зневажали? Це не позиція або позиція лицеміра».

У ВПБА завершили читати Невсипущий Псалтир

У Волинській православної богословської академії закінчили читання Невсипущого Псалтиря, яке безперервно тривало протягом Великого посту.

Як повідомив сайт *Vpba.org*, з цієї нагоди в домовому храмі Всіх волинських святих ректор протоієрей Володимир Вакін 15 квітня очолив подячний молебень та панахиду з останнім поминанням за здоров'я та за упокій усіх тих, за кого подавали записки вірні нашого краю.

У стані масштабної російської агресії цей молитовний подвиг став особливим, зазначив о. Володимир. Нам дано такий хрест нести, то маємо бути мужніми й сильними у вірі. Своєю щирою молитвою і ревністю наближати перемогу, а завершення війни – у силі Божій. Споглядаючи на розп'яття, впевнені, що за ним слідує воскресіння.

Посилено возносили молитви до Господа Бога за усіх воїнів, що захищають українську землю, за наближення перемоги над ворогом. Протягом цього часу поминались імена більше тисячі наших захисників.

Усе здолаємо, бо ми з Богом, – архієрей

17 квітня, в день Входу Господнього в Єрусалим, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну літургію в кафедральному соборі Святої Трійці. На завершення архієпископ у проповіді наголосив на силі віри.

Ми вирости із розумінням, що Творець існує, пояснює архієпископ. Проте нас ще не до кінця навчили жити за Його законами. А будучи з Господом, нам усе вдасться і ми все здолаємо, переконує владика.

Після богослужіння високопреосвященний освятив гілля верби на подвір'ї собору.

Цього дня в головному храмі епархії побувало дуже багато людей. Чимало вірних приступили до сповіді й причастя. Причому, за словами священнослужителів, багатьох вони бачать у соборі вперше. Це, очевидно, миряни, які раніше ходили в храми Московського патріархату, а також переселенці з регіонів, які страждають від злочинів російських загарбників.

АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я

«СМЕРТЬ – ТИМЧАСОВА РОЗЛУКА»

Інтернет-видання «Конкурент» у постійній рубриці «Що думає Бог» запитало в представників різних конфесій про ставлення до вмирання людини.

«Смерть... Це явище таке страшне і загадкове водночас, що одночасно й відштовхує, й притягує до себе увагу людей впродовж всієї історії, – йдеться у вступному слові журналіста Романа Колюхова. – Філософи всіх поколінь намагалися розгадати таємницю смерті, а митці усіх без винятку видів мистецтва присвятили темі смерті чимало творів. Смерть – це драма і трагедія, за якою – вічно невідоме. Не буває життя без смерті, як не буває світла без тіні. І ми спілкувалися про вічність із тими, хто знає чимало про світло і тінь, життя і смерть, добро і зло, – представниками провідних конфесій у Луцьку. Спілкувалися до початку повномасштабної війни, коли ніхто не міг уявити, що так часто і так багато Героїв доведеться провожати нам на Волині. І що десятки тисяч українців, які втратили своїх рідних у цій страшній війні, будуть шукати відповідь на питання – чому?»

Протоієрей Михайло ОНИЩУК, луцький міський благочинний і настоятель парафії Холмської ікони Богоматері, так висловився щодо порушеної проблеми:

«Смерть – це фактор, який присутній протягом всього життя людини від моменту вигнання з Раю. Кожна деталь, яку людина бере до використання від іншої людини, тобто винахід, який зробила людина, має інструкцію до споживання. Тобто: «Те, що я задумав, використовується таким чином». Що стосується Божого задуму, то щодо нас є подібна «інструкція». Ми повинні від самого початку їй слідувати і розуміти, що народження прекрасної і здорової дитини знаменує те, що рано чи пізно цей плід на землі зазнає смерті. І коли ми готуємося до життя, то, перш за все, потрібно прийняти цю формулу: «Всі народжені готуються до смерті».

ЦЕРКВА І ВІЙСЬКО

ЯК ДОПОМОГТИ ВОЇНУ ВИЖИТИ

Існує просте правило: щоб підтримати і зберегти захисників, зупинити ворога, треба частіше бувати з Богом.

Церква закликає всіх, чії діти, рідні, друзі, знайомі зараз на війні, обов'язково ходити до храму, старатися не пропускати богослужінь, брати участь у святих таїнствах. Літургію нам дано для спасіння душі, а не як обтяжливий обов'язок. На службу Божу слід одягатися скромно, не хизуватися перед іншими, не розмовляти, а зосереджуватися тільки на молитві.

Особливо важливо тримати в чистоті свою душу. Очищення звільняє в ній місце

Вшанували жертв Красносадівської трагедії

Протоієрей Михайло Стрільчук відслужив заупокійні відправи на місці трагічних подій 1943-го, що неподалік с. Михлин Луцького району.

Як повідомив цей настоятель михлинської громади Різдва Пресвятої Богородиці Горохівського деканату, 19 квітня спочатку він служив літію біля пам'ятного знака, що на місці спаленого села, опісля – панахиду на братській могилі сільського кладовища.

Тоді в момент смерті близької людини ми не будемо задаватися питаннями, як так вийшло. Адже ці питання є безглузді, недолугі й несправедливі. «Смертю помре», – було сказано Богом. Іншого варіанту виходу з цього світу немає. Є варіант для тих, хто залишиться жити при Другому пришесті...

Коли приходиться смерть – бажано заглянути в інструкцію того, що Бог говорив про життя. Він каже втішну інформацію: «Хто помре, але вірить у Мене, – він житиме». Це – проханн Бог так розуміти смерть. І коли ми так подивимось на смерть, то почнемо розуміти, що нічого дивного в ній немає, у ній є реальна логіка. Чомусь святі кажуть так: «Я вручаю свою душу Богові», а в грішника душу видають, як податок. Тому коли будемо чесними перед самими собою, знайдемо таку відповідь, що ми не були вдячними близьким людям за те, що вони з нами були. І починаємо жалітися на те, що «було мало часу», що «не в той момент настала смерть». Але нам ніхто не обіцяв ні часу, ні моменту, коли вона настане. Тому, щоб переступити в наступний етап життя з відсутністю когось поряд у цьому житті, потрібно сприймати це як розлуку. Коли близька людина їде за кордон на заробітки, ми ж не впадаємо у відчай, а чекаємо зустрічі.

Нас чекає своя смерть. По смерті буде інше буття, яке дасть відповіді та втішання. А поки що смерть потрібно сприймати як тимчасову розлуку. Ми говоримо також про те, що щоб пережити смерть близької людини, потрібно здійснити певну кількість молитов, кілька разів прийти до храму.

Що після смерті? Ми не можемо говорити про те, чого не бачили і де не були. Цей стан ми обов'язково зазнаємо на собі й будуть усі відповіді. Але людині хочеться вже зараз мати розуміння, що буде там. Там буде тільки одне, зрозуміле і послідовне. Бог там не дасть якогось нового висновку, адже висновок твориться тут, на землі. Наше життя тут, на землі, – це і є наше майбутнє там. Якщо ти тут поганець, то в майбутті лагідно «душечкою» ти не станеш. Якщо ти тут стараєшся і плачеш про свої провини, просишся повсякчас у Бога, і перепрошуєш у ближнього, і робиш усе, щоб побороти свій гріх, – відповідно, там ти можеш сподіватися на інший присуд.

Бог дає відповіді на питання про погробне життя. Зокрема, Він каже: «Що уготовано тим, хто любить Мене, – око не бачило і вухо не чуло тих красот і прекрасностей». Ми навіть не можемо осягнути цього, бачачи все прекрасне у цьому світі. Це відповідь тим, хто втрапить у приготовані оселі, виконавши всі інструкції земного життя.

Другий варіант, що говорить про долю тих, кому буде погано, – «там буде плач і скрегіт зубів». Тобто страшенно недобре. Тож намагатися побудувати для себе якусь оглядову картину не потрібно. Після смерті буде відповідь за все земне життя. Сказано: «своїми вустами засудишся». Тобто Господь буде наводити приклади з твого життя і по ньому буде робити висновок. Апостол Павло каже: «Не чекайте суду, засудить себе самі».

«У дні нашествия ворогів», «Коли Батьківщина в небезпеці» чи інші) або щиро своїми словами. У час, коли діють темні сили, дуже сильною є нічна молитва.

Воїни розповідають, що на війні вельми відчутна сила молитви. З ними відбуваються дивовижні речі, які відлякують ворогів, кулі не торкаються. Це свідчення Божої опіки. Тож якщо мир Божий буде в нашому серці, тоді швидше настане і в Україні.

Оксана КАРНКОВСЬКА

поліцію проти українців, зокрема для нападів на села. Красний Сад виявився серед перших, що стали жертвами таких акцій. 19 квітня (на православний Великдень) село оточили військові, які знищили 104 мешканців, серед них дітей: 20 – шкільного віку, вісім – дошкільнят і одне дев'ятимісячне немовля. Відтоді села на мапі України немає.

Інформаційна служба епархії

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку.

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ – НА ВОЛИНІ

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Воли, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30 – 19.00; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ЧИТАЙТЕ

ДИВИТЬСЯ

Передача «Духовна абетка»: середа – 20.00; повтор: середа – 23.00, субота – 20.00, неділя – 17.00, понеділок – 9.00. «12 канал»

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя: – 6.30; FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВИТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт *pravoslavivolyani.org.ua* – історія, устрій епархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помінь Української Православної Церкви

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ №219 від 03.08.2004 р. Засновник і видавець – Управління Волинської епархії Православної церкви України (Волинська духовна консисторія)

Віддруковано у ФОП Борсук Л. П., м. Луцьк, пр. Воли, 27. Тел. (0332) 71-03-01, ел. пошта: poligrafip_lutsk@ukr.net

Зам. № 878. Наклад 1350 пр. Передплатний індекс: 91241.

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Арсен ГРЕБЕНЮК (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСISTОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. volynkonsistoria@ukr.net Час роботи: понеділок-п'ятниця (крім святкових днів), 10:00-16:00, обідня перерва – 13:00-14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел. (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63 Віцеканцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82 Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68 Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність епархії) *infosluzhba@ukr.net* Сайт – *pravoslavivolyani.org.ua* *info@pravoslavivolyani.org.ua* Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – пресекретар протоієрей Віталій СОБКО. *pres-sluzhba@ukr.net*

Газета «Волинські епархіальні відомості». *gazeta.vyev@gmail.com* Телестудія «Собор» – головний редактор дякан Сергій ПАНАЩУК Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. *blago@ukr.net*

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 *kljuchi@ukr.net*

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА

Голова – протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, *garas100@gmail.com*

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79

ВІДДІЛ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

Голова – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (095) 538-05-87

УПОВНОВАЖЕНИЙ ЕПАРХІЇ У СПРАВАХ СІМ'Ї

протоієрей Василь КЛОЧАК. Тел. (066) 571-75-27

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ ЗДОРОВ'Я ТА ПАСТІРСЬКОЇ ОПІКИ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ

Голова – протоієрей Назар БАБІЙ. Тел. (066) 215-84-27

ВІДДІЛ ЕКОЛОГІЇ ТА ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ

Голова – ігумен Никодим (СМІЛИЙ). Тел. (068) 698-64-10

ВИСТУПИ АРХІЄРЕЯ У ЗМІ

Про війну, церкву, віру

Про те, що турбує мирян, розповідав митрополит Луцький і Волинський Михаїл у черговій передачі «Духовна абетка» на «12 каналі» (12kanal.com).

Триває восьмий рік війни, а нині – чергова хвиля російського вторгнення. Окупанти знищують населені пункти, де переважає російськомовне населення, вбивають мешканців. Це геноцид, як тепер кажуть, «рашизм».

Окрім того, патріарх Кирил під час проповіді закликає вбивати вірян, а це геноцид самого православ'я. Він людиноненависник, повинчаний із дияволом. Свою церкву, на жаль, у Росії використовують не для спасіння віруючих, а як інструмент шовіністичної ідеології. Російська церква благословляє своїх воїнів нищити їхні храми. Це люди, які не люблять Бога і ненавидять ближніх. Господь сказав: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як матимете любов між собою» (Ін. 13:35). І де в них любов?

УПЦ (МП) перетворилася, по суті, на релігійну структуру ворожої держави. Чомусь наша влада не побачила в них «ововка в овечій шкурі». Нині багато єпархій МП просять надати їм юрисдикції автокефалію від Моспатріархії. Владика Михаїл вважає це лицемірством. Не слід вірити жодному слову, поки не буде конкретних кроків: повної відмови від МП і бажання об'єднатися в єдину помісну українську церкву. В нашій області храмів МП нині ще багато, але самих вірних – уже мало.

Стосовно зруйнованої церкви в м. Волноваха: високопреосвященний постійно підтримує зв'язок із настоятелем Свято-Миколаївської церкви о. Макарієм (Дядюсем). Він вивозив із міста поранених та вбитих, а раніше опікувався нужденними і переселенцями. Місцеве керівництво запевняє, що з Божою поміччю відновлять храм.

Керуючий єпархією радить не стежити за новинами безперервно, а трудитися й усі емоції скерувати на працю. Події, які маємо, нам попустив Усевишний за наші гріхи, щоб ми повернулися на шлях правди. Якщо ж ми з Богом, то нам нічого не страшно.

Повністю передачу можна подивитися на єпархіальному сайті pravoslavivolyyni.org.ua, у розділі «Відео».

Волинський край –
смерть для загарбників

Іншим разом високопреосвященний на «12 каналі», зокрема, зазначив: «Путіну йти на Волинь, Рівненщину і взагалі на Західну Україну – це не те, що самогубство, це – перевернення історії. Якщо в перші дні ми були розгублені, як і всі, то тепер ми озброєні, підготовлені. І люди вже розуміють, що таке війна. І тут в нас до толерантності дуже далеко. Я не думаю, що тут у нас будуть брати в полон, поховавши вже стільки людей за весь час війни, а особливо теперішньої...»

На запитання, що робитиме, якщо все ж ворог прийде, владика запевняє: захищатиме свою Вітчизну. «Я з народом, зі своєю паствою. Будемо захищатися – чітко, жорстко, без помилування».

При непероборних обставинах священник має право брати зброю до рук і захищати свою землю, віру, церкву, своїх рідних. Але це вже останній етап захисту: коли більше нема кому. А до того, поки немає такої крайньої потреби, він повинен залишатися священнослужителем, зазначив митрополит.

Священники МП лицемірять

Інтернет-видання «12 канал» опублікувало позицію керуючого єпархією щодо заяв частини духовенства УПЦ (МП) полишити РПЦ.

Високопреосвященний, зокрема, зазначив: «Не вірю їм! Жодному їхньому слову і жодному ділу, поки не буде конкретних кроків. А це – повне відкинення Московського патріархату і бажання об'єднатися в єдину помісну православну церкву. Ось тоді я повірю, що вони щось хочуть зробити для України. Якщо цих дій не буде, це – лицемір'я. Які б вони гасла не викидали – все це лицемір'я для того, щоб обдурити людей».

За непоминомання Кирила далі ж нічого немає. Не поминають Кирила, але ж залишаються в структурі РПЦ. Ну й що? Сьогодні війна, бояться – не поминають. Завтра війна закінчиться – продовжать поминати. Або помина-

ють тихенько, про себе, щоб люди не почули. А документально ж вони належать до МП.

«Щоб їм повірити, вони повинні скликати свій місцевий собор – чи в межах єпархії, чи в Україні – і на цьому соборі вони повинні заявити про розрив юридичних, адміністративних, духовних стосунків із країною-агресором та РПЦ. Коли таке рішення буде – я повірю, що вони зробили перший крок. Другий крок – вони повинні сказати: давайте спільно захищати нашу країну, давайте об'єднуватися у велику помісну церкву. Отоді це кроки. Усе інше – обман і лицемір'я...», – наголосив архієрей.

Заклик до покаяння задля перемоги

«12 канал» опублікував думку нашого митрополита, як швидше здобути перемогу.

Високопреосвященний, зокрема, зазначив: «Господь прихильний до тебе, створює тобі умови. Ти на них не реагуєш або реагуєш не так, як хоче Бог. Після одного заклику, другого, третього ти не реагуєш на це, і Господь попускає, щоб ти знов повернувся на шлях правди. Попускає кожному нести той хрест, який має виправити людину. Не знищити, а виправити. Це попушення Боже. Я не можу сказати, чому страждає конкретна людина, окремо взяте місто. Я не знаю. Але біблійна історія вчить, власне, ось так».

Про те, як можна змінити ситуацію, владика каже: «„Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне“, – говорить Євангеліє. Читаючи Книгу Царств у Біблії, ми знаходимо: жив народ нечестиво – Господь йому послав нечестивого царя. Той почав людей гнобити, вони зивали до Бога, калялися – і послав їм благочестивого царя. Жили добре, знову розслаблялися і знову починали грішити... Якщо грішить ціла країна, то Господь каже (до євреїв): „Рукою філістимлян вас покараю“. Попускає філістимлян, вони приходили і гнобили єврейський народ. Калявся єврейський народ, молився, зивав до Бога – Господь так управляв, що євреї проганяли філістимлян і починали жити добре».

Я бачу, що це попушення Боже за все, що в нас відбувається. Треба покаятися, зивати до Бога, щоб Господь відвернув цю кару і дав нам перемогу над нашими ворогами. Якщо ми хочемо жити в новій Україні за новими правилами, правилами благочестя, християнства, любові, якщо ми змінимося, – то зміниться вся Україна».

От зараз війна, а в нас мародерство, підняття цін. Якщо ми далі будемо грішити, Господь може попустити [себто послати більш страждання] і нам, волинянам. Тому тут треба каятися і не тягнути сюди хвилі гріха, щоб Господь не попустив рукою недругів нас покарати. Треба змінитися самим – і зміниться все інше. Люди змінюються. Хочеться швидше, щоб менше постраждало, менше загинуло. Основою всіх конфліктів є гріх».

Не живимо лайливих слів!

Керуючий єпархією просить обережності свідомість мирян та не вживати брутальну лексику, зокрема, на білбордах і вказівниках.

Високопреосвященний на «12 каналі», зокрема, зазначив: «Щодо „російського корабля“, то це був сплеск певної емоції... Але волиняни виховані, культурні, і на сьогодні я проти всяких білбордів з подібними написами. У нас є достатньо словникового запасу, щоб показати свій патріотизм, свою незгоду з

чимось. Як європейці ми не можемо ставити таке на білбордах як щось величне і суперпатріотичне. Це неправильно. Ніколи у волинській спільноті не було достойно так висловлюватися. Я проти всього, що спотворює людину як образ і подобу Божу».

Йдеться про фразу, сказану прикордонником на о. Зміїний, яку почали масово поширювати на плакатах по всій Україні.

Про важливість єднання
православних українців

Митрополит Луцький і Волинський вів мову про перехід громад МП до ПЦУ в проєкті «Волинь на варті. Разом до перемоги!» в ефірі Громадського інтерактивного телебачення (ГІТ, uagit.tv).

«Сьогодні належить об'єднатися й Церкві, яка є в Україні, православній, в одну велику, єдину, помісну православну Церкву, яка буде мати свого керівника одного», – каже високопреосвященний.

Із початком повномасштабного вторгнення російських військ іще небагато парафій возз'єдналися з нашою Церквою. Причому більшість долучається без настоятеля. Чому батюшки не поспішають із переходом, владика зазначив: вони поки що не такі активні та свідомі, як миряни. Стримуються, бо в кожного

рента TV» (ведучі Марія Вавринюк, Вікторія Олещенко та Євген Мікоян).

Владика відповідав, зокрема, на такі запитання:

«Кажуть, що вірні РПЦ зомбовані, але люди самі можуть переосмислити сказане їхнім священником. Процес переходів зараз по-жвавився, то з чим приходять до Вас люди і що вони говорять?»

«Я радію за українську спільноту, бо вона тверезіє, – мовить керуючий єпархією. – Тверезіє в сенсі духовному. Тверезіє, оцінює, аналізує, має свободу вибору. У Вербну неділю одна третя причасників у нашому соборі – це вчорашні парафіяни Московського патріархату... Вони мали свободу і прийшли у той храм, в який хотіли прийти. Насильно нікуди не тягнув». Владика пояснив, як відбувається процес переходу громад до ПЦУ. Найперше – це рішення вірян. У нас уже є юридично оформлені випадки переходу і ті громади, що готуються. Інші – в очікуванні. УПЦ (МП) навчено постулатів російської церкви: в них «самодержавіє, і чекають, поки „цар“ скаже». Поки що прикривається зовнішньо, на зразок «потрібне соборне рішення», і уникають відповідальності. У нашій єпархії духовенство засудило ересь, яку поширює РПЦ під назвою «руський мір». Проте дехто із прихильників МП на Волині ще сподівається, що «руський мір» буде надалі. Такі факти непоодинокі. Спілкуватися ж варто з тими, хто хоче слухати. «Якщо з мудрим говорити, то будеш мудрішим, якщо з безумним – наживеш ворога», – зазначає владика.

«Чому росіяни не хочуть, щоб їхні сусіди жили краще? Що має статися, щоб настрої до українського народу змінилися?» – запитували журналісти.

Основною причиною російської агресії є заздрість, переконаний високопреосвященний. Це один із гріхів, відомий ще з ангельського світу. Наші сусіди не хочуть, щоб ми жили краще за них. Багато з них підтримують путінський режим, їхню ідеологію. «Вони – засновники цієї ідеології. І початок її у Середньовіччі: імперія, великодержавність... Біду народила церква, а вона мала б народити любов до ближнього, добрі стосунки, а не ненависть». У храмах треба слухати слово Боже, роз'яснення його. Аби настрої росіян до українського народу змінилися, владика вважає, що потрібно, щоб змінилося покоління. Хто пам'ятатиме рабство російської ідеології, той у «землю обітовану» (нову Росію, а вона змінилася) не ввійде.

«Чи церква проводить якусь роботу із внутрішньо переміщеними особами, яких на Волині майже 60 тисяч?» – цікавилися новинарі. Архієпископ відповідав: священники стараються їх заспокоїти, утвердити у вірі. Важливо зняти страх, паніку, невпевненість, поділитися з ними любов'ю. Волонтерською ж місією церква зараз займається менше, доручає переважно світським організаціям. Але і в нас, наприклад, є благодійна їдальня, душпастирі возять на схід гуманітарну допомогу.

«Яка справжня роль капелана, адже вони мають зброю?» Митрополит роз'яснює: завданням капелана є духовна допомога і фізична опіка над військовослужбовцями, зброю вони тримають лише для самозахисту. Військовий священник може працювати на кухні, надавати домедичну допомогу, вивозити поранених та виконувати інші гуманітарні функції.

«Як у цей час зберігати спокій?» – запитали в митрополита. Він зауважив: «Хочеш, щоб була перемога, – говори про перемогу... Неправильно сидіти, ойкати і говорити про одні нещастя та біль». Не варто лише сумувати, постійно дивитися погані новини, а потрібно радіти життю і вірити в наближення перемоги. А замість безперервної стрічки новин – читати молитовник і молитися. Війна нас змінила: ми стали дружнішими, каже високопреосвященний. А щоб правильно святкувати Великдень, із радістю в ці важкі часи, слід правильно налаштуватися.

Повністю передачі можна подивитися тут: <https://www.youtube.com/watch?v=h6umf1Re5JM> <https://youtu.be/iSjriAXDqo> <https://konkurent.ua/publication/94401/na-volinititsiyno-priednalis-do-ptsu-lishe-6-parafiyi-prote-ohochih-sche-e-bagato-mitropolit-mihail-video/>